Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător - Negurița Veaceslav

Dosarul nr. 3a-2506/25

2-24082057-02-3a-07082025

D E C I Z I E

dispozitiv

11 martie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:

Președintele ședinței, judecător	Sîrbu Victoria
Judecători	Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier	Morozov Sabrina
Interpret	Rudac Liubovi

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Chistruga Dmitri în numele lui Ferman Elad împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 21 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Ferman Elad împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Chistruga Dmitri în numele lui Ferman Elad.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 21 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător - Negurița Veaceslav
Dosarul nr. 3a-2506/25
2-24082057-02-3a-07082025

D E C I Z I E

11 martie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina
Interpret Rudac Liubovi

examinând în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Chistruga Dmitri în numele lui Ferman Elad împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 21 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Ferman Elad împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 24 iulie 2024, Ferman Elad a depus acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând:

- anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație al MAI, 3953/24/DAA din 16 iulie 2024;
- obligarea Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație să acorde azil și să emită decizie de recunoaștere a statului de refugiat în privința lui Ferman Elad și să-i elibereze documentul constatator al statutului de refugiat.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 21 iunie 2023 în Republica Moldova a fost reținut cetățeanul statului Israel, Ferman Elad, care se află în căutare internațională pe linia INTERPOL, de către autoritățile competente Israeliene în vederea tragerii la răspundere penală, la 15 iunie 2023 fiind emis un mandat de arest (în contumacie) nr. 37024-06-23.

La 18 iunie 2023, autoritățile moldovenești au informat atașatul poliției israeliene în Republica Moldova că Ferman Elad a fost arestat. Ulterior, Statul Israel a remis către Procuratura Generală un răspuns la scrisoarea Procuraturii din 26 iunie 2023, prin care s-a cerut prelungirea termenului de arest până la 40 de zile din motiv că urmează să se prezinte cererea de extrădare și materialele în susținerea acesteia într-o manieră minuțioasă prin căi diplomatice.

La 26 iulie 2023, statul Israel a înaintat cererea de extrădare a lui Ferman Elad, iar la 28 iulie 2023 cererea de extrădare a Ministerului Justiției al Statului Israel a fost recepționată de către Procuratura Generală a Republicii Moldova.

Din conținutul cererii de extrădare din 26 iulie 2023, se solicită extrădarea lui Ferman Elad către Statul Israel, în conformitate cu dispozițiile Convenției europene de extrădare, ca urmare a urmăririi penale pentru săvârșirea a 7 (șapte) infracțiuni:

- Contrabandă de mărfuri în circumstanțe agravate, în temeiul art. 211 (a) (1) și 211 (a^1) 218 din Ordonanța vamală a Israelului (noua versiune), fiecare dintre acestea fiind pasibile de o pedeapsă de până la 5 ani de închisoare;
- Depunerea declarației false, art. 212 (a) (6) din Ordonanța vamală a Israelului (noua versiune), fiecare dintre acestea fiind posibile de o pedeapsă de până la 2 ani de închisoare;
- Inducerea în eroare a funcționarului vamal, art. 212 (a) (9) din Ordonanța vamală a Israelului (noua versiune), fiecare dintre acestea posibile la o pedeapsă de până la 2 ani de închisoare;
- Frauda fiscală, art. 220 (5) din Ordonanța israeliană, privind impozitul pe venit (noua versiune), 5721-1961 și art. 29 (b) din Legea penală israeliană, 5737-1977, fiecare dintre acestea fiind pasibile de o pedeapsă de până la 7 ani de închisoare;

- Vânzarea, furnizarea sau oferirea unui medicament sau a unui material otrăvitor sau periculos într-un mod nechibzuit sau neglijent, care pune în pericol viața sau poate provoca vătămări unei persoane, art. 338 litera (a) punctul 8 și art. 29 litera (b) din codul penal israelian, 5737-1977, care este pasibil de o pedeapsă de până la 3 ani de închisoare;
- Spălare de bani, art. 3 (a) din Legea israeliană privind interzicerea spălării banilor și art. 29 (b) Codul penal israelian, 5737-1977, fiecare dintre acestea fiind pasibile de o pedeapsă de până la 10 ani de închisoare;
- Tranzacții cu bunuri interzise, art. 4 din Legea privind interzicerea spălării banilor, fiecare dintre acestea fiind pasibile de o pedeapsă de până la 7 ani de închisoare.

Examinând cererea de extrădare formulată de către autoritățile competente ale Statului Israel, în privința cetățeanului israelit Ferman Elad, în coraport cu legislația națională materială și procesual penală, adjunctul Procurorului General interimar al Republicii Moldova a conchis prin ordonanța din 04 octombrie 2023 că cererea urmează a fi respinsă în partea ce ține de extrădarea lui Ferman Elad în vederea tragerii la răspundere penală pentru următoarele infracțiuni:

- Frauda fiscală, art. 220 (5) din Ordonanța israeliană, privind impozitul pe venit (noua versiune), 5721-1961 și art. 29 (b) din Legea penală israeliană;
- Vânzarea, furnizarea sau oferirea unui medicament sau a unui material otrăvitor sau periculos într-un mod nechibzuit sau neglijent, care pune în pericol viața sau poate provoca vătămări unei persoane, art. 338 litera (a) punctul 8 și art. 29 litera (b) din codul penal israelian.

Totodată, la 04 octombrie 2023 adjunctul Procurorului General interimar al Republicii Moldova a înaintat demersul nr. 12-132/2023-3843 de extrădare în privința cetățeanului Ferman Elad, prin ce a solicitat examinarea cererii și admiterea cererii de extrădare în vederea tragerii lui la răspundere penală pentru comiterea infracțiunilor menționate în partea descriptivă a demersului.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana din 15 martie 2024, a fost admis demersul procurorului, s-a decis de a-l extrăda pe Ferman Elad organelor competente ale Statului Israel în vederea tragerii la răspundere penală.

Nefiind de acord, cu acest fapt, Ferman Elad a contestat cu recurs încheierea Judecătoriei din 15 martie 2024.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău, din 03 iunie 2024, a fost admis recursul declarat de avocatul Chistruga Dmitri în interesele lui Ferman Elad, fiind dispusă rejudecarea cauzei în alt complet de judecată.

Totodată, la 27 martie 2024, Ferman Elad s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație, cu o cerere de azil în Republica Moldova, fiind solicitată forma de protecție prin recunoașterea statutului de refugiat, potrivit art.17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Reclamantul a menționat că are o temere bine întemeiată, de persecuție și există riscuri de securitate la întoarcerea acestuia în statul Israel, reieșind din informațiile actualizate în lipsa reclamantului și actele perfectate după plecarea reclamantului din țara de origine, a cerut ca Instituția privind azilul să-i ofere forma de protecție prin recunoașterea statutului de refugiat, deoarece potrivit art.17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, există circumstanțe și documente ce demonstrează că se urmărește să fie persecutat de către organele de politie si procuratura din Israel, dispune de cunoștințe și acte care adeveresc circumstanțele existente și care cad sub incidența art.45 alin. (2) lit. b) din Lege, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii și care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate.

Astfel, a susținut că atâta timp cât sa aflat în țara de origine (Israel), precum și în momentul când a obținut pașaport național, a ieșit din țara de origine în mod legal în baza la decizia judecătorească prin care i s-au anulat toate interdicțiile, în privința lui Ferman Elad nu a existat un pericol, însă după plecarea lui, organele polițienești abuziv au obținut un mandat de arest ce a fost emis pentru Poliția Israelului, iar în conținut judecătorul menționează că acest ordin este emis în baza detaliilor despre învinuire în cuvinte.

În această ordine de idei, se constată că față de reclamant au fost efectuate acte de către organele de Poliție din Israel, prin care se pretinde să fie persecutat, tratat discriminatoriu, în baza acuzării din cuvinte, prin ce îi sunt încălcate drepturile fundamentale ce pun în aplicare prevederile art. 45 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

În conformitate cu jurisprudența CtEDO, orice evaluare a riscurilor care planează asupra solicitantului de azil trebuie sa fie individualizată, ținând seama de toate datele speței (R.C. versus Suedia, nr. 41827/07, 09 martie 2010; Sufi și Elmi versus Regatul Unit, nr.8319/07 și 11449/07, 28 iunie 2011).

Invocă reclamantul art. 45 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, alin (1), lit. a) că, actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, sunt suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor și constituie o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 04 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova.

Astfel, reclamantul se consideră victimă a injustiției petrecute în statul Israel în lipsa sa, pe dosar penal și în baza căruia este acuzat din cuvinte.

Mai mult a menționat că la intrarea în Republica Moldova, nu ar fi avut careva interdicții, statul Israel la părăsit legal, a primit permis de ședere în Republica Moldova, care ulterior a fost prelungit consecutiv.

Din conținutul difuziunii Interpol nr. A05456/6-2023 emisă pe numele lui Ferman Elad, precum și din conținutul cererii de aplicare a arestării preventive emisă la 21 iunie 2023 de Ministerul Justiției al Statului Israel punctul 17, este indicat că Ferman Elad în anul 2018 a fost reținut pe o perioadă scurtă de timp și chestionat de poliție pe un dosar intentat încă din anul 2013 și care a devenit public abia în anul 2018, după care a fost eliberat sub anumite restricții. Ulterior aceste restricții au fost eliminate, lui Ferman Elad fiindu-i eliberat pașaportul de către instanța de judecată si permisă deplasarea. Punctul 45 din cererea de extrădare, prevede că Curtea a anulat ordinul de interdicție la 06 noiembrie 2018, iar el a avut tot dreptul la libera circulație în orice țară.

Ulterior, după plecarea reclamantului, în lipsa acestuia a fost obținut de către organele de Poliție a statului Israel, un mandat de arest care a fost emis pentru Poliția Israelului doar din cuvinte, fără probe în acest sens, iar ulterior în baza acestui mandat reclamantul a fost dat în căutare internațională. Ca motiv a fost invocat faptul că a evitat o anchetă și că ar fi fost citat, însă acest procedeu nu corespunde adevărului. Pentru a demonstra că este persecutat în statul Israel, a depus o cerere prin intermediul avocatului care îi apără interesele în statul Israel, pentru a-i fi emise scrisori, adresări pe numele reclamantului, de unde s-ar putea constata că ar fi cunoscut sau ar fi fost chemat la anchetă, dar nu s-a prezentat. Menționează reclamantul că în mandatul judecătorului poate identifica că organele de poliție din Israel urmăresc scopul de a al persecuta.

Ca motiv de ce reclamantul Ferman Elad a fost dat în căutare internațională, se invocă eschivarea reclamantului de a se prezenta la citarea organului de poliție din Israel pentru interogare, iar la moment din anul 2023 despre faptul că procurorul a și luat o decizie pe cauza penală, reclamantul a aflat la momentul reținerii în Republica Moldova la 21 iunie 2023.

Referitor la faptul că precum există o decizie emisă de către procurorul din Israel, menționează reclamantul că și aici nu corespunde adevărului, astfel de decizie nu este.

Fiind reținut în Republica Moldova, ulterior reclamantului i s-a adus la cunoștință o cerere de extrădare, care este una formală, abuzivă, care este cu nepotriviri, iarăși din cuvinte, care nu întrunește condițiile de fond și formă, nu are anexată nici actul de învinuire și nici un rechizitoriu, contrar normelor naționale și internaționale.

Condițiile de formă actele ce trebuie să însoțească această cerere, precum și completările ulterioare care sunt necesare în anumite cazuri, ce trebuie să însoțească cererea de extrădare care vor servi la dovedirea datelor de care depinde regularitatea cererii de extrădare, date ce trebuie neapărat cunoscute de către statul solicitat (Republica Moldova), pentru ca aceasta să poată îndeplini condițiile de fond ale extrădării.

Relevă că se află în Republica Moldova, din anul 2018, este proprietar al unui apartament, este identificat prin acte de identitate valabil până în 2025 și a dispus de permis de ședere provizorie până în anul 2024, dar din motivul cererii de extrădare i s-a refuzat prelungirea actelor, dispune de loc de muncă la întreprinderea SRL „Rexus Group”, fără antecedente penale pe teritoriul Republicii Moldova.

Menționează că la momentul intrării în Republica Moldova, din start nu a solicitat azil, deoarece nu a avut nici un motiv întemeiat de a se refugia, a dispus de permis de ședere valabil până în prezent, nu a avut niciodată conflict cu legea din Statul Israel, în perioada când a fost în Israel nu a fost privit drept pericol de către autoritățile din Israel, din contra a părăsit țara în mod legal cu pașaportul său național, a depus mărturii în cadrul unui dosar despre anumite circumstanțe despre care nu cunoaște și nu are tangență, în care nu era acuzat. Toate acțiunile ilegale contra sa au început după plecarea legală din Israel.

Reclamantul subliniază că există suficiente motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective că respectivul mandat de arestare a fost emis în privința lui cu scopul de a-l urmări penal și a-l persecuta în Israel or, statul care solicită extrădarea nu a prezentat garanțiile respective, prevăzute de Convenția europeană de extrădare, din care urmează că drepturile sale vor fi respectate, temeiuri reale de a crede că acestea vor fi încălcate în privința sa sunt.

În conformitate cu art. 55, art. 58 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, în urma examinării prezentelor declarații, conchide că persistă toate elementele temerii bine întemeiate, motivele de persecuție și riscurile de securitate la întoarcere în statul Israel, în raport cu informațiile actualizate din țara de origine.

Reclamantul menționează că prin actul administrativ contestat, i-au fost lezate drepturile prevăzute de lege, deoarece a fost decăzut din dreptul de a i se acorda azil pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat și îl consideră emis ilegal, refuzul fiind unul neîntemeiat și contrar circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei, precum și a legislației Republicii Moldova, dar și a bunelor practici internaționale, în acest sens existând temeiuri pentru constatarea ilegalității acesteia.

Menționează reclamantul că Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, nu a respectat limitele legale ale dreptului discreționar, apreciind arbitrar și nejustificat, peste limitele legal atribuite fapt prin care partea pârâtă și-a motivat circumstanțele faptice, din refuzul recepționat nu sunt clare motivele și circumstanțele care au determinat pârâtul să refuze acordarea azilului.

În viziunea reclamantului, este lipsită de fundament concluzia pârâtului că solicitantul de azil intenționează să evite extrădarea, iar pârâtul nu a răspuns la argumentele invocate de către reclamant în conținutul cererii sale și declarațiilor,

reiterând doar formal prevederile art. 17 și 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Subliniază reclamantul, că în speță, există o divergență evidentă care urmează a fi soluționată o dată cu judecarea fondului cauzei pe de o parte între reclamant și pe de altă parte dintre partea pârâtă și acțiunile ilegale admise de către ultimul. Or, la cazul din speță, reclamantul Ferman Elad a solicitat azil, prin recunoașterea statutului de refugiat din motiv că organele de anchetă după plecarea sa din Israel efectuează tentative de al persecuta, fără să existe probe sau acte de învinuire în acest sens, iar pârâtul Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie nu a intrat în esența problemei, a examinat superficial cererea acestuia, motivând inexistența unui conflict armat în țara de origine prin prisma canalelor de știri, refuzând recunoașterea statutului de refugiat.

Prin urmare, o analiză primară a actelor contestate, denotă că acestea nu corespund cerințelor de motivare, stabilite la art. 118 și art. 124 Cod administrativ

În aceeași ordine de idei, reclamantul consideră că pârâtul nu a examinat probele prezentate de reclamant într-un mod efectiv, dându-le o apreciere eronată, contrar obligațiilor sale ce decurg din art. 6 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului, obligația de a examina în mod adecvat argumentele și probele aduse de părți, fără a prejudeca aprecierea acestora drept relevante la adoptarea soluției (Barbera, Messegue and Jabardo c. Spaniei, hotărârea din 6 decembrie 1988, Seria A no. 146, p. 31, § 68, Kraska c. Elveției, hotărârea din 19 aprilie 1993, § 30, Grădinar v. Moldova, nr. 7170/02, hotărârea din 8 aprilie 2008, paragraf 107).

În conținutul deciziei nr. 3953/24/DAA din 16 iulie 2024, Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie nu a determinat *in concreto* temeiul de drept pentru respingerea cererii să-i acorde azil pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat, făcând trimitere in abstract la circumstanțele plecării precum ca reclamantul a părăsit țara de origine în mod legal, fără a verifica care sunt motivele și circumstanțele care i-au agravat situația.

De fapt, susține că art. 48 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, prevede că la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea tării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Totodată, reclamantul a menționat că deși autoritățile naționale dispun de o anumită marjă de apreciere atunci când aleg argumente într-o anumită cauză și

când acceptă probele părților, acestea sunt obligate să justifice activitatea sa prin descrierea motivelor în hotărârile sale. O funcție suplimentară a unei hotărâri motivate este de a demonstra părților că au fost auzite.

Mai mult decât atât, o hotărâre motivată permite unei părți posibilitate de a o ataca, precum și posibilitatea reexaminării cauzei de instanța superioară. Numai prin adoptarea unor hotărâri motivate poate exista un control public asupra administrării justiției (Suominen c. Finlandei, Șarban v. Moldova, nr. 3456/05, hotărârea din 04 octombrie 2005, paragraful 97).

Reclamantul consideră că constatările Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cuprinse în decizia nr. 3953/24/DAA din 16 iulie 2024, sunt eronate și incomplete, nu conțin o cercetare multiaspectuală a speței, acestea sunt motivate contrar prevederilor art. 118 alin. (1) și (2) Cod administrativ, fapt care duce la invaliditatea actului administrativ.

Mai consideră că contrar art. 50 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, decizia nu este motivată și nu cuprinde în mod obligatoriu situația de fapt și de drept, or pârâtul nu a analizat motivele invocate de solicitantul de azil și nu a ținut cont de: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție: b) de faptele relevante referitoare la tara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamente din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate: c) de declarațiile si documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave Ia întoarcere în tara de origine: d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave: e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în tara de origine:

La fel, contrar art. 57 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, pârâtul nu a colectat nici o informație relevantă pentru soluționarea cererii de azil, consilierul de eligibilitate nu a luat nici o măsură pentru colectarea informațiilor necesare soluționării cererii de azil, la emiterea deciziei, autoritatea competentă nu a luat în considerare nici o informație oferită de rapoartele Organizației Națiunilor Unite referitoare la drepturile omului, alte informații, Direcția azil și integrare nu a solicitat nici unei autorități careva documente necesare analizei situației solicitantului și examinării cererii lui de azil,

cu respectarea confidențialității în sensul art.13, nu a obținut nici o informație de la autorul presupus al persecuției în țara de origine.

Totodată deciziile adoptate de către pârât fără o motivare conformă, determină depășirea, indubitabil a dreptului discreționar al autorității publice, încălcându-se prevederile art. 16 alin. (2) Cod administrativ, care stipulează că exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Reclamantul menționează că decizia nr. 3953/24/DAA din 16 iulie 2024 urmează a fi anulată și pentru faptul că autoritatea publică nu a îndeplinit procedura de emitere a actului administrativ individual și anume cea de motivare, resoectiv Ferman Elad urmează să cunoască motivele constatării refuzului stabilit de Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie și motivele neluării în considerație a argumentelor sale aduse în acest sens.

Menționează că legalitatea ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normei sau a actului juridic cu normele superioare care stabilesc condiții de procedură privind editarea normelor juridice. Comportamentul legal vizează atât activitatea de legiferare a Parlamentului, cât și stabilirea normelor interne de organizare și funcționare, care au o conexiune cu procesul legiferării.

Importanța principiului legalității presupune ca legea să fie respectată, această exigență existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal și pentru autoritățile publice și private. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, exigența este că aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost conferite.

Reclamantul menționează că Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie, era obligat prin lege să-și exercite discreția, însă fără erori discreționare.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 21 martie 2025, acțiunea înaintată în interesele lui Ferman Elad împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 16 aprilie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*), avocatul Chistruga Dmitri, acționând în interesele lui Ferman Elad, a înaintat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău din 21 martie 2025, iar la 18 august 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ*) a fost depusă motivarea cererii de apel, prin care a solicitat casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii înaintate.

În motivarea cererii de apel s-a invocat că soluția instanței de fond nu conține o argumentare clară, o analiză completă și obiectivă a faptelor și a probatoriului administrat, de natură să susțină legalitatea deciziei administrative contestate din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns, respectiv instanța nu ar fi examinat în mod riguros circumstanțele personale și contextul specific al reclamantului, esențiale pentru stabilirea existenței unui risc real de persecutare în cazul returnării.

Astfel, s-a menționat că instanța nu a analizat probe relevante și decisive pentru soluționarea cauzei, inclusiv documente oficiale și hotărâri judecătorești, dintre care constatările Curții de Apel din 03 iunie 2024 cu privire la existența unui risc de încălcare a drepturilor omului și a unor indicii de abuz procedural, decizia Comisiei pentru Controlul Fișierelor INTERPOL (CCF) din 02 februarie 2025, prin care datele referitoare la Elad Ferman au fost declarate neconforme și blocate în sistemul INTERPOL, dar și confirmarea DCPI din 02 aprilie 2025 cu privire la inexistența unor alerte sau notificări active pe numele reclamantului.

Apelantul a menționat că instanța de fond a denaturat conținutul probelor oficiale referitoare la procedura INTERPOL, deoarece potrivit documentelor depuse la dosar, Comisia pentru Controlul Fișierelor INTERPOL a constatat neconformitatea datelor furnizate de autoritățile israeliene și a dispus blocarea accesului la acestea pentru toate statele membre. Ulterior, DCPI a confirmat inexistența oricărei notificări active pe numele reclamantului.

Cu toate acestea, instanța de fond a reținut că INTERPOL nu ar fi identificat indicii de abuz sau risc de persecuție.

Apelantul a susținut că această concluzie contrazice direct documentele oficiale aflate la dosar și reprezintă o denaturare a probelor, contrară obligației de motivare prevăzute de art. 118 Cod administrativ și art. 241 Cod de procedură civilă.

De asemenea, apelantul a invocat că instanța a analizat cauza prin raportare la aspecte irelevante pentru acordarea protecției internaționale, reținând că reclamantul nu este membru al unui partid politic și nu a invocat apartenență politică, deși cererea de azil nu s-a întemeiat pe afiliere politică formală, ci pe existența unei temeri bine întemeiate de persecuție și pe caracterul abuziv și discriminatoriu al măsurilor luate împotriva sa ulterior plecării legale din Israel.

În acest sens, apelantul a invocat dispozițiile art. 45-48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, susținând că măsurile judiciare aplicate împotriva sa, inclusiv emiterea mandatului de arest în lipsa unor acuzații și probe prezentate, constituie măsuri judiciare discriminatorii și disproporționate, susceptibile de a intra în sfera noțiunii de persecuție.

Totodată, s-a susținut că instanța a reținut eronat că reclamantul nu ar fi manifestat interes față de situația sa juridică, respectiv apelantul a părăsit legal Israelul în anul 2019, fără a exista la acel moment acuzații formale sau măsuri

procesuale restrictive împotriva sa. Ulterior, acesta ar fi adresat solicitări oficiale autorităților israeliene pentru comunicarea actelor procedurale și a motivelor mandatului de arest, fără a primi răspuns. De asemenea, s-a arătat că reclamantul a rămas identificabil și accesibil autorităților israeliene pe întreaga perioadă relevantă.

Apelantul a criticat și concluzia instanței potrivit căreia cererea de azil ar fi avut caracter abuziv și ar fi fost formulată exclusiv pentru a împiedica extrădarea, deoarece, această apreciere ignoră dispozițiile art. 63 alin. (3) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, potrivit cărora existența unei temeri bine întemeiate de persecuție prevalează asupra motivelor de inadmisibilitate sau caracter abuziv al cererii.

În susținerea acestei poziții, apelantul a subliniat că solicitarea protecției internaționale a fost formulată numai după acumularea unor elemente obiective care demonstrau caracterul abuziv al procedurilor inițiate împotriva sa, inclusiv: anularea ordinului de extrădare; lipsa unor acuzații și probe prezentate în procedurile de extrădare; admiterea cererii formulate la INTERPOL și blocarea ulterioară a notificării.

În ceea ce privește activitatea autorității publice, apelantul a susținut că examinarea cererii nu a fost efectivă și individualizată, fiind încălcate obligațiile prevăzute de Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova referitoare la cercetarea din oficiu a circumstanțelor relevante și la motivarea deciziei administrative, deoarece cererea a fost soluționată într-un termen foarte scurt, fără analizarea completă a probelor și argumentelor prezentate.

De asemenea, s-a susținut că instanța de fond nu a examinat criticile concrete formulate împotriva deciziei administrative și nu a analizat dispozițiile legale invocate de reclamant, limitându-se la preluarea concluziilor autorității de azil fără o verificare efectivă a legalității și temeiniciei acestora.

Suplimentar, apelantul a susținut că instanța de fond a ignorat probe decisive și nu a examinat în mod efectiv circumstanțele relevante pentru evaluarea temerii de persecuție.

În special, s-a invocat că instanța a omis să valorifice adresarea oficială nr. C-72/2025 din 02 aprilie 2025, emisă de Direcția Cooperare Polițienească Internațională din cadrul IGP MAI, prin care s-a confirmat că notificarea roșie emisă la solicitarea autorităților israeliene a fost declarată neconformă de către Comisia pentru Controlul Fișierelor INTERPOL (CCF), că datele referitoare la Elad Ferman au fost șterse și blocate din sistemul INTERPOL începând cu 07 februarie 2025 și că la data de 02 aprilie 2025 nu exista nicio alertă sau căutare activă pe numele reclamantului în sistemul INTERPOL.

Totodată, apelantul a susținut că instanța nu a analizat împrejurările survenite după plecarea legală a reclamantului din Israel, deși acestea sunt relevante potrivit

art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova. În acest sens, s-a arătat că măsurile coercitive împotriva reclamantului, inclusiv mandatul de arest și procedurile INTERPOL, au fost inițiate ulterior plecării sale și în lipsa unor acte procedurale formale de învinuire.

De asemenea, s-a invocat că instanța nu a examinat contradicțiile din decizia Direcției Azil și Apatridie, care pe de o parte, a reținut că reclamantul a părăsit legal Israelul și nu era urmărit la acel moment, iar pe de altă parte a concluzionat că acesta ar reprezenta un risc pentru securitatea Republicii Moldova, fără indicarea unor probe concrete în acest sens.

Apelantul a mai menționat că atât autoritatea de azil, cât și instanța de fond au omis să analizeze probele privind caracterul abuziv al procedurilor desfășurate împotriva sa, inclusiv demersurile adresate autorităților israeliene pentru comunicarea actelor procedurale și lipsa oricărui răspuns oficial. Potrivit apelului, aceste circumstanțe au fost relevante inclusiv în procedura desfășurată în fața INTERPOL și au contribuit la decizia de blocare a notificării.

În continuare, apelantul a susținut că instanța a aplicat greșit prevederile Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova privind azilul. În special, s-a invocat neaplicarea art. 17, întrucât instanța nu a examinat existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, deși solicitantul ar fi demonstrat caracterul abuziv și disproporționat al măsurilor inițiate împotriva sa.

Complementar, s-a susținut că au fost încălcate dispozițiile art. 42 alin. (3), art. 43 alin. (2) și art. 57 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, deoarece autoritatea de azil nu ar fi desfășurat o investigație efectivă din oficiu și nu ar fi verificat informațiile relevante pentru soluționarea cererii de protecție internațională.

Apelantul a invocat și încălcarea art. 44 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova referitor la beneficiul dubiului, subliniind că declarațiile sale au fost constante și susținute prin probe relevante, inclusiv hotărârea Curții de Apel Chișinău și documentele INTERPOL, însă aceste elemente nu au fost evaluate în mod corespunzător.

Mai mult, apelantul a susținut că instanța nu a analizat dacă măsurile judiciare și administrative aplicate reclamantului constituie forme de persecuție în sensul art. 45 alin. (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova și nu a efectuat o evaluare individualizată a circumstanțelor cauzei, contrar art. 55 și 56 din aceeași lege.

În concluzie, referitor la motivarea hotărârii contestate cu apel, s-a invocat încălcarea art. 118 Cod administrativ și art. 241 Cod de procedură civilă, susținându-se că instanța nu a răspuns argumentelor esențiale formulate în acțiune, nu a analizat probele decisive și nu a explicat motivele pentru care a înlăturat constatările Curții de Apel Chișinău și ale INTERPOL.

Argumentele participanților la proces

La examinarea în fond a cererii de apel, Ferman Elad și avocatul acestuia, Spînu Mriana, au susținut argumentele invocate în apel și au solicitat admiterea, acesteia precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație - Grosu Iulia a solicitat respingerea cererii de apel în judecată ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ - procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând lucrările cauzei în coroborare cu înscrisurile dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă în interesele lui Ferman Elad, iar reclamantul nu poate

revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

potrivit art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod,

circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei și dosarul administrativ se atestă că în luna aprilie 2018, Ferman Elad a fost reținut de autoritățile din Israel, fiind suspectat de contrabandă cu anabolizante și spălare de bani, iar după ce în luna noiembrie 2018, instanța a anulat toate restricțiile impuse, în luna iunie 2019 a părăsit legal Israelul, deplasându-se în Turcia, apoi în Ucraina și ulterior în anul 2020, Ferman Elad s-a stabilit în Republica Moldova.

Totodată, instanța de apel reține că în urma inițierii unei noi proceduri împotriva lui Ferman Elad, la data de 15 iunie 2023, instanța de judecată din țara de origine a emis un mandat de arest în lipsa lui Ferman Elad.

Respectiv, la 21 iunie 2023, cetățeanul Statului Israel, Ferman Elad, a fost reținut pe teritoriul Republicii Moldova, ca urmare a faptului că era dat în căutare internațională prin intermediul INTERPOL de către autoritățile israeliene, în vederea tragerii sale la răspundere penală.

La caz, prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana din 15 martie 2024, s-a decis de a-l extrăda pe Ferman Elad organelor competente ale Statului Israel în vederea tragerii la răspundere penală, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău, din 03 iunie 2024, a fost admis recursul declarat de avocatul Chistruga Dmitri în interesele lui Ferman Elad, fiind dispusă rejudecarea cauzei, în alt complet de judecată.

Totodată, la 27 martie 2024, Ferman Elad s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație, cu o cerere de azil în Republica Moldova, fiind solicitată forma de protecție prin recunoașterea statutului de refugiat, potrivit art.17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

De altfel, în demonstrarea faptului că este persecutat de către autoritățile din țara de origine, solicitantul de azil a subliniat că reprezentantul său a solicitat autorităților corespunzătoare prezentarea probelor care ar demonstra implicarea lui în infracțiunile incriminate, însă nu a primit niciun răspuns.

În paralel, solicitantul a subliniat că, deși mandatul de arest a fost menținut de către organele statului de origine, acesta este valabil doar pe teritoriul statului Israel și nu poate fi executat în Republica Moldova.

Mai mult, solicitantul de azil a remarcat că, deși a transmis solicitare organelor de drept israeliene, cerând garanții că nu va fi arestat și persecutat ilegal și exprimându-și disponibilitatea de a se prezenta pentru eventuale acțiuni de

urmărire penală, dacă va fi necesar, la această solicitare nu a primit răspuns, ceea ce demonstrează riscul de a fi persecutat în mod abuziv.

Prin decizia nr. 3953/24/DAA din 16 iulie 2024, Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a respins cererea de azil formulată de Ferman Elad.

Nefiind de acord cu decizia autorității, Ferman Elad s-a adresat instanței de judecată, prin prezenta acțiune.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Legea menționată supra, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Lege, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea citată, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;
- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 46 alin. (1) din Lege, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de următorii factori: a) conceptul de

rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, non-ateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; - grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; - în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sunt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art. 47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.

În temeiul alin. (2)-(3) din norma citată, conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art. 45 alin.(1) și (2); În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Prevederile art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, stipulează că la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile

respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Cu referire la aspectele, atât procedurale cât și de fapt, elucidate în acțiunea înaintată și în cererea de apel, Completul menționează că Ferman Elad nu face parte dintr-un partid politic și nu a suferit vreo condamnare în țara de origine, or, acuzațiile care erau formulate de autoritățile țării de origine a solicitantului și în temeiul cărora apelantul era vizat în procedura de căutare/extrădare internațională în perioada soluționării cererii de azil, vizau presupuse infracțiuni de drept comun, prevăzute și sancționate de legislația penală.

Totodată, completul observă că simpla inițiere a unei proceduri penale sau emiterea unui mandat de arest de către autoritățile competente ale unui stat nu poate fi calificată, prin ea însăși, drept act de persecuție în sensul legislației privind azilul. Pentru recunoașterea statutului de refugiat sau acordarea unei forme de protecție internațională, este necesară demonstrarea existenței unor riscuri reale și individuale de persecutare pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice.

Respectiv, instanța constată că apelantul nu a prezentat probe concludente care să demonstreze că procedurile inițiate împotriva sa de autoritățile israeliene ar avea un caracter arbitrar, discriminatoriu sau politic, iar de rând cu aceasta nu au fost prezentate dovezi suficiente care să confirme existența unui risc real de tortură, tratament inuman ori degradant în eventualitatea revenirii sale în statul de origine.

De asemenea, Completul de judecată consideră eronată susținerea apelantului cu referire la caracterul decisiv al comunicării INTERPOL și că potrivit răspunsului

Direcției cooperare polițienească internațională nr.34/10-3578-26 din 23 februarie 2026, Ferman Elad nu figurează în căutarea internațională pe canalele OIPC INTERPOL, or, acest aspect nu poate conduce la concluzia existenței unei temeri bine întemeiate de persecuție în sensul Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, deoarece, procedura CCF/INTERPOL urmărește exclusiv verificarea compatibilității datelor cu regulamentele interne ale organizației și nu reprezintă o examinare jurisdicțională asupra vinovăției, legalității urmăririi penale sau existenței dreptului la azil.

Respectiv, cu referire la aceste subtilități, Completul conchide că împrejurările descrise de către apelant nu demonstrează existența unui risc individual, actual și personal de persecuție în sensul art. 17 și art. 45 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, respectiv faptul că la data soluționării cererii de azil depusă de Ferman Elad exista o alertă activă în sistemul INTERPOL nu exclude existența unor proceduri legitime și nu transformă automat litigiul penal într-o formă de persecuție.

Totodată, din circumstanțele cauzei rezultă că reclamantul a părăsit teritoriul Israelului în anul 2019, având cunoștință despre existența unor investigații desfășurate de autoritățile competente, iar faptul că mandatul de arest a fost emis ulterior plecării reclamantului din Israel nu este suficient, prin el însuși, pentru a demonstra caracterul arbitrar sau persecutoriu al măsurilor dispuse de autoritățile competente.

Emiterea unor măsuri procesuale într-o etapă ulterioară a investigației ține de competența autorităților statului de origine și nu poate fi interpretată automat ca dovadă a unei persecuții în sensul Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

De asemenea, instanța reține că simpla contestare de către reclamant a legalității procedurilor desfășurate împotriva sa nu echivalează cu demonstrarea existenței unei temeri bine întemeiate de persecuție.

Subsecvent, instanța observă că includerea reclamantului în sistemul notificărilor roșii INTERPOL presupune verificarea prealabilă a informațiilor furnizate de statul solicitant în raport cu regulamentele aplicabile organizației. Prin urmare, documentele prezentate nu demonstrează, în sine, existența unui risc individual de persecuție sau caracterul politic al procedurilor invocate de reclamant.

În altă ordine de idei, instanța de apel nu poate reține ca fiind determinante argumentele apelantului cu referire la anumite măsuri procesuale care au fost dispuse ulterior plecării acestuia din Israel, deoarece în lipsa unor probe obiective care să ateste că măsurile respective au fost motivate de apartenență politică, opinii politice sau alte criterii protejate de Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind

azilul în Republica Moldova, faptele descrise nu sunt suficiente pentru a demonstra caracterul arbitrar sau persecutoriu al acestora.

De rând cu aceste împrejurări, instanța de apel notează că acel fapt că Ferman Elad a părăsit legal statul de origine, nu exclude posibilitatea existenței unor riscuri sau preocupări ulterioare cu privire la conduita lui ori procedurile inițiate împotriva sa anterior, respectiv în competența autorității publice și a instanței care examinează situația solicitantului de azil, intră aprecierea credibilității solicitantului și evaluarea riscurilor relevante pentru securitate în ansamblu și în baza tuturor informațiilor disponibile.

Mai mult, instanța apreciază ca neîntemeiate susținerile reclamantului referitoare la caracterul pretins fabricat sau abuziv al procedurilor inițiate împotriva sa în statul de origine, respectiv în condițiile speței, nici instanța de judecată și nici Inspectoratul General pentru Migrație, nu au obligația de a substitui autoritățile competente ale statului de origine și nici de a verifica temeinicia fiecărui act procedural emis în cadrul procedurilor penale desfășurate în Israel.

Suplimentar, instanța de apel consideră nefondate criticele lui Ferman Elad, cu privire la încălcarea de către autoritatea publică a prevederilor art. 42, 43 și 57 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, respectiv din materialele dosarului rezultă că autoritatea competentă a examinat cererea de azil, a audiat solicitantul, a analizat actele prezentate și a evaluat circumstanțele invocate, constatând la etapa corespunzătoare, că probele prezentate nu demonstrează existența unei persecuții individuale și nici a unui risc real de tratament contrar art. 3 CEDO.

De altfel, pe de o parte normele legale nu impun autorității obligația de a confirma prin demersuri externe fiecare afirmație a solicitantului și nici de a substitui părțile în administrarea probelor, iar pe alta, solicitantul nu este exonerat de obligația de a prezenta elemente suficiente și credibile care să fundamenteze existența unei temeri bine întemeiate de persecuție.

În aceeași ordine de idei, contrar afirmațiilor apelantului, Completul reține că atât autoritatea publică pârâtă, cât și instanța de fond au efectuat o evaluare individuală a situației lui Ferman Elad, astfel că actele criticate de către parte, conțin pe de o parte analiza eficientă a circumstanțelor invocate și cronologia faptelor, iar pe alta, se referă la documentele prezentate și susținerile formulate în cadrul procedurii administrative și judiciare, respectiv faptul că instanța nu a susținut interpretarea propusă de apelant asupra probelor administrate nu echivalează cu lipsa unei evaluări individualizate.

În completare, instanța de apel ține să menționeze că obligația de motivare nu presupune răspuns exhaustiv la fiecare afirmație sau argument formulat de parte, ci prezentarea motivelor esențiale care justifică soluția, iar în contextul speței în cauză, este oportun de remarcat că, hotărârea instanței de fond implică efectiv

situația de fapt relevantă, normele juridice aplicabile și raționamentul care a fundamentat soluția adoptată.

Cu privire la principiul beneficiului dubiului, susținut prin prisma art. 44 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova de către partea apelantă, Completul de judecată menționează că beneficiul dubiului se aplică numai atunci când declarațiile solicitantului sunt coerente, credibile și compatibile cu informațiile relevante privind situația din statul de origine, însă acest remediu nu înlătură obligația solicitantului de a prezenta un minim probator suficient.

Termenul de „temeri bine întemeiate", conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.

De asemenea, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are".

În consecință, este evident că beneficiul dubiului nu poate fi aplicat în mod automat, în lipsa unei credibilități minime și a unei concordanțe între declarații și realitatea documentată privind situația din țara de origine. Interpretarea extensivă și automată a acestui principiu ar lipsi autoritatea de evaluare de instrumentele necesare pentru a combate eventuale cereri abuzive.

Potrivit Ghidului UNHCR privind standardele de probă în procedurile de azil (2003), beneficiul dubiului (*benefit of the doubt*) poate fi aplicat doar atunci când solicitantul a oferit o relatare coerentă, credibilă și completă, iar anumite detalii nu pot fi probate obiectiv din motive independente de voința sa. Astfel, beneficiul nu poate fi acordat în absența unei narative verosimile și bine susținute, care să corespundă cu situația generală din țara de origine.

Această poziție este reflectată și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*J.K. și alții vs Polonia, 2016, Marea Cameră*), unde Curtea a statuat că reclamantul trebuie să demonstreze „un risc real și personal de a fi supus la tratamente inumane sau degradante" și că povara probei nu este inversată în mod

automat în favoarea solicitantului. Simplul fapt că probele directe lipsesc nu este suficient pentru a garanta protecția, în absența unei minime coerențe și veridicități.

Prin urmare, în cazul de față beneficiului dubiului nu poate compensa lipsa credibilității și a unor fapte verosimile, iar cererea de protecție este privită ca nefondată în condițiile art. 6 și 44 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Mai mult ca atât, în condițiile în care, potrivit răspunsului Direcției cooperare polițienească internațională nr.34/10-3578-26 din 23 februarie 2026, invocat nemijlocit de către partea apelantă, Ferman Elad nu figurează în căutarea internațională pe canalele OIPC INTERPOL, este consolidată concluzia că afirmațiile cu privire la existența unui risc individual de persecuție sau urmărire nu sunt obiective și nu pot fi reținute pentru recunoașterea protecției internaționale.

Completul de judecată mai reiterează că Ferman Elad se află pe teritoriul Republicii Moldova din anul 2020, iar cererea de azil a fost depusă abia la data de 27 aprilie 2024, ulterior inițierii procedurilor de extrădare și după reținerea sa din 21 iunie 2023, circumstanțe care denotă faptul că solicitarea protecției internaționale a intervenit într-un context direct legat de procedura de extrădare, fără ca reclamantul să fi demonstrat existența unor motive obiective care să justifice atât temerea sa de a fi persecutat pe motivele invocate în cerere, cât și depunerea tardivă a cererii de azil.

Prin urmare, instanța consideră relevată aplicarea la etapa examinării cererii de azil depusă de Ferman Elad, a dispozițiilor art. 62 lit. a) și art. 63 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, potrivit cărora o cerere de azil poate fi apreciată ca abuzivă atunci când aceasta este formulată exclusiv pentru a amâna sau împiedica executarea unei măsuri de îndepărtare ori a unei proceduri de extrădare.

Sub acest aspect, instanța menționează că argumentele apelantului ce vizează temerea bine întemeiată de a fi persecutat sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave, nu prevalează și urmează a fi apreciate critic.

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, Direcția Azil și Apatridie nr. 3953/24/DAA din 16 iulie 2024, de respingere a cererii de azil, pentru că Ferman Elad nu a dovedit faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv în privința acestuia nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

În context, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare instanța

de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

De asemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că apelantul utilizând calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Finalmente având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat în interesele lui Ferman Elad și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Chistruga Dmitri în numele lui Ferman Elad.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 21 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei